

Δεκέμβριος

Κυριακή 5η Δεκεμβρίου 2021

Κυριακή Γ' Λουκᾶ

(Λκ. ιγ' 10 – 17)

«πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπί πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ' αὐτοῦ» (Λκ. ιγ' 17).

Στό σημερινό εὐαγγελικό ανάγνωσμα βλέπουμε τόν Κύριό μας νά σκορπίζει ἀπλόχερα τή δύναμη καί τή σοφία Του στούς ἀνθρώπους. Ἐλευθερώνει τή συγκύπτουσα γυναίκα ἀπό τή δαιμονοπληξία καί θεραπεύει τό σῶμα της ἀπό τήν ἀσθένεια, ἐλέγχει τήν

ἀνοησία καί ὑποκρισία τοῦ ἀρχισυναγώγου, διδάσκει στούς παρισταμένους τό ἀληθινό νόημα τῆς ἀργίας καί μέ τόν τρόπο Του δίνει ἀφορμή νά χαίρεται ὁ ὄχλος τῶν ἀνθρώπων μέ τίς ἐνέργειες τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ πού βρίσκονται ἀνάμεσά τους.

Ὁ ὄχλος εἶναι εὐμετάβλητος στίς ἀπόψεις του. Εὐκόλα παρασύρεται ἀπό δημαγωγούς. Χωρίς δυσκολία μπορεί νά ἐπαινέσει καί μπορεί νά καταδικάσει. Ἀδίστακτα χειροκροτεῖ καί ἀδίστακτα σταυρώνει. Ἡ ψυχολογία του ἀλλάζει ἀνάλογα μέ τίς διαθέσεις καί τίς ἀπόψεις τῶν ἡγετῶν του. Σήμερα, ὅμως, ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς μᾶς λέει ὅτι: «πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπί πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ' αὐτοῦ».

Σήμερα ὁ ὄχλος δέν παρασύρθηκε ἀπό τόν ἡγέτη του, τόν ἀρχισυνάγωγο. Σήμερα, ἀπό θαυμασμό στή θεϊκή δύναμη καί σοφία

τοποθετεί ως ἡγέτη τό Χριστό. Χαίρεται μέ τίς πράξεις τοῦ Κυρίου. Δέχεται τίς εὐεργεσίες τοῦ Ἰησοῦ. Γεμίζει ἡ ψυχή του ἀπό τίς οὐράνιες διδασκαλίες. Ἰκανοποιεῖται ἡ λογική του ἀπό τίς διευκρινίσεις πάνω στά θέματα πίστεως καί ἠθους. Ὑποκλίνεται μπροστά στήν ἀποκάλυψη τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία γίνεται μέ τρόπο ἀπτό καί ἔμπρακτο.

Βεβαίως, αὐτή ἡ χαρά τοῦ ὄχλου θά ξεχαστεῖ γρήγορα. Ἡ ἄποψή του γιά τόν Κύριο θά ἀλλάξει. Μέ τήν εὐκολία πού τώρα Τόν θαυμάζει, ἀργότερα θά Τόν σταυρώσει καί θά Τόν ἀπαρνηθεῖ. Αὐτό συμβαίνει σ' ὀλόκληρη τήν ιστορική πορεία τῆς ἀνθρωπότητας. Ὁ Θεός ἀποκαλύπτεται μέσα ἀπό πράξεις σοφίας, ἀγάπης καί δύναμης. Οἱ ἄνθρωποι δέν ἀντιλαμβάνονται πάντοτε καί ἀμέσως αὐτή τήν ἀποκάλυψη, παρότι ἀπολαμβάνουν τίς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ. Ὅταν αἰσθανθοῦν τή θε-

ϊκή παρουσία χαίρονται, θαυμάζουν, υποκλίνονται και ικετεύουν. Γρήγορα, όμως, λησμονοῦν τό βίωμά τους και ἐπιστρέφουν στήν κακότητα τῆς ἁμαρτίας.

Αὐτή τήν πραγματικότητα δέν τή ζοῦμε μόνον ὡς κοινωνία. Δυστυχῶς αὐτή εἶναι ἡ πραγματικότητα στήν ὁποία ἐπιρρίπτουμε και τοὺς ἑαυτοὺς μας. Ὅταν βρισκόμαστε μπροστά σέ κάποιο πρόβλημα, ζητοῦμε τήν παρέμβαση τοῦ Θεοῦ. Ὅταν λυθεῖ τό πρόβλημά μας, τοποθετοῦμε τό Θεό στή λησμοσύνη μας. Χαιρόμαστε γιά τόν Κύριο μόνον ὅταν μᾶς ἐξυπηρετεῖ. Ὅταν αισθανόμαστε πῶς ὅλα εἶναι ἐντάξει στή ζωή μας, τότε ὁ Θεός δέν εἶναι ἐπιθυμητός.

Ὁ Θεός ὑπάρχει γιά ὅλη τή ζωή μας και ὄχι γιά κάποιες δύσκολες στιγμές. Βεβαίως, στόν πειρασμό και στή θλίψη θά καταφύγουμε κοντά Του, ἀλλά και στή χαρά, στήν ἐπιτυχία,

στήν εὐφορία θά εἴμαστε πιό πολύ κοντά Του. Ἡ χαρά μαζί μέ τό Χριστό εἶναι ἀληθινή χαρά, χωρίς τό Χριστό εἶναι ψεύτικη καί πεπερασμένη χαρά. Οἱ καλές στιγμές μαζί μέ τό Χριστό εἶναι ἀναλαμπές τοῦ Παραδείσου, χωρίς τό Χριστό εἶναι ἀνθρώπινα κατασκευάσματα, πού μετά τήν πρώτη γλύκα φέρνουν πόνο, προβλήματα, ἐρωτηματικά καί ἀνασφάλειες.

Στή δυστοπική πραγματικότητα πού ζοῦμε ἡ ἀληθινή χαρά φαντάζει ὡς μία ἀνέφικτη οὐτοπία. Γίνεται, ὅμως, πραγματικότητα μέσα ἀπό τίς ἔνδοξες ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ στό πρόσωπο τοῦ καθενός μας. Ὅλοι μαζί ἄς χαιρόμαστε μέ τίς παρεμβάσεις, τήν πρόνοια καί τή φροντίδα τοῦ Χριστοῦ γιά μᾶς. Ἄς μήν ἐμποδίζουμε μέ τόν ἐγωισμό τήν ἀγάπη, τή δύναμη καί τή σοφία Του νά κάνουν τό καλύτερο γιά τόν καθένα μας. Ὅ,τι γίνεται ἀπό Ἐκεῖνον εἶναι αὐτό πού μᾶς γεμίζει, μᾶς

ὠριμάζει, μᾶς καλλιεργεῖ καί μᾶς προετοιμάζει γιά τήν ἀποδοχή τῆς αἰώνιας σωτηρίας μας, ἡ ὁποία ξεκινάει ἀπό τώρα καί δέν τελειώνει ποτέ. Ἀμήν.